

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Măglociu
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cămin
 Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

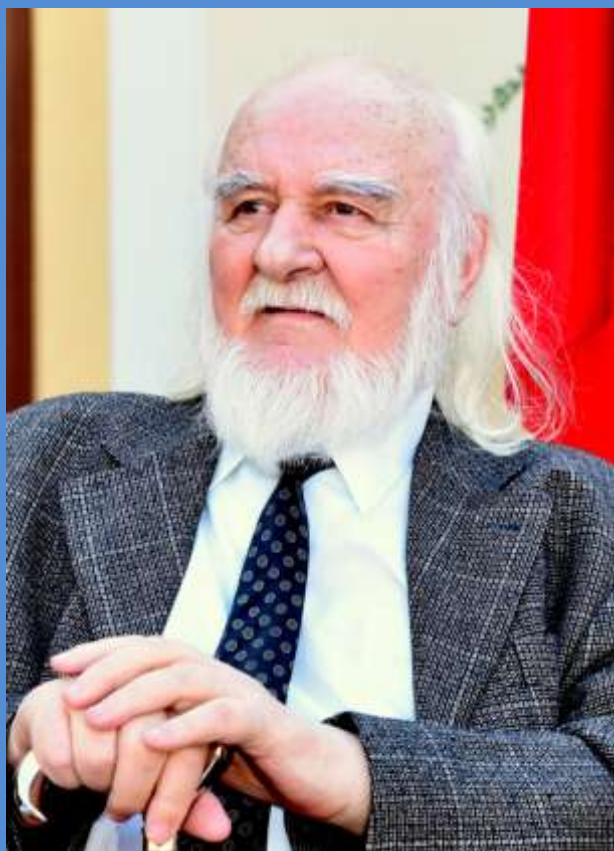
ISSN 2734-6889
 ISSN-L 2734 -6889

Vă mulțumesc, Domnule Profesor!

Lilian Zamfiroiu,

Ambasadorul României în Marele Ducat al Luxemburgului

Pe domnul profesor Viorel Faur l-am cunoscut relativ târziu, pe la începutul toamnei anului 2001. Doar ce „descoperisem” Fondul Italia din arhiva diplomatică a Ministerului Afacerilor Externe și, fascinat

Prof. univ. emerit Dr. Viorel FAUR

fiind de bogăția și chiar ineditul unor documente, cochetam cu ideea dezvoltării unei cercetări care – de ce nu? – să se finalizeze chiar cu un doctorat. A fost suficient ca, într-o împrejurare oarecare, dorința mea să ajungă la urechile regretatului profesor Teodor Maghiar, rectorul fondator al Universității din Oradea, pe atunci încă în funcție, care a fost foarte categoric: „Nu neg că și în alte Universități din țară există profesori bine pregătiți, dar la noi, la Oradea, îl avem pe cel mai competent îndrumător pentru domeniul pe care vrei tu să-l cercetezi. Este profesor universitar și a fost primul președinte al Comisiei de Politică Externă a Senatului României¹, în prima sa legislatură, 1990-1992. Se numește Viorel Faur”. Cine l-a cunoscut pe domnul rector Teodor Maghiar va fi de acord cu mine că domnia-sa nu propunea, el decidea! Prin urmare, peste numai câteva zile eram la Oradea, față-n față cu un domn înalt, impunător, cu părul (destul de) bogat – alb dar lung! – și având o privire sfredelitoare. După cele câteva fraze politicoase de început, mi s-a adresat în cel mai neaș stărilor ardelenesc, direct, fără ocolișuri: „Apăi, dragă domnule, oi veni dumneata de la București, dar să nu crezi cumva că dacă te-a trimis Rectorul ești ca și acceptat! Pe mine va trebui să mă convingi, mie trebuie să-mi știi carte”. Mărturisesc că,

¹Mai târziu am aflat, chiar de la domnul profesor Viorel Faur, că structura pe care a condus-o la Parlament era una comună Senatului și Camerei Deputaților și se numea „Comitetul Director al Grupului Român al Uniunii Interparlamentare”. Fapt care nu schimba cu nimic esența lucrurilor...

absolviată de mine nu a fost Istoria, ci Filologia. Iar de la încheierea studiilor universitare trecuseră, deja, vreo 14 ani...

Peste mult timp, profesorul Faur, devenit între timp chiar mai apropiat decât, poate, ar fi fost normal să fie un profesor îndrumător cu doctorandul său – și voi da detalii în acest sens puțin mai târziu – mi-a recunoscut că prin acea atitudine a dorit încă de la început să-mi scoată din cap „fumurile de București” (!) și chiar lua serios în calcul eventualitatea de a-l refuza pe „trimisul Rectorului” dacă acesta nu venea cu o propunere serioasă, respectiv cu o temă de cercetare care să prezinte un bogat potențial. Și a mai adăugat că, deși enunțarea temei de cercetare pe care am propus-o mai târziu² nu avea nimic spectaculos în formulare (se pare că acest aspect a constituit chiar un avantaj, fiind interpretat ca o notă de seriozitate), a acceptat-o fără rezerve pentru că deschidea o perspectivă reală de acces și valorificare a unor documente de mare valoare, multe dintre ele inedite, din ambele arhive diplomatice: atât din cea românească, dar, mai ales, din cea italiană. S-a dovedit, ulterior, că așteptările domnului profesor au fost corect dimensionate și adaptate perfect profilului meu de diplomat, lucrător în Ministerul Afacerilor Externe, pentru care accesul și cercetarea în cele două arhive diplomatice (cea românească se afla chiar în coordonarea mea în acea perioadă!) nu ar fi trebuit să constituie o problemă. Și, într-adevăr, nu a fost nicio problemă de acces... Dificultățile au venit din altă parte, dar, până la urmă, le-am depășit pe toate cu sprijinul direct al profesorului meu îndrumător.

Sunt absolut convins că volumul aniversar pe care-l țineți acum în mână conține multe pagini care subliniază calitățile excepționale de dascăl, cercetător și, poate mai ales, de istoric al locurilor de baștină pe care domnul profesor Viorel Faur le-a etalat strălucit de-a lungul unei cariere prodigioase. Autorii acestor pagini sunt, cu siguranță, persoane care i-au fost apropiate profesional mulți ani, foști studenți, colaboratori, prieteni ori simpli admiratori care fie i-au citit lucrările, fie i-au ascultat conferințele sau cursurile universitare. De aceea nu am intenția de a mă referi pe larg și a scoate în evidență de-a lungul acestor câteva rânduri calitățile profesionale ale personalității omagiate – deși m-am „adăpat” cu nesaț din izvorul acestora în perioada când am beneficiat de îndrumarea sa – deoarece sunt sigur că o vor fi făcut-o alții, mult mai bine decât aș fi reușit eu. În schimb, aș dori să scot în evidență altceva, respectiv unele dintre acele însușiri pe care le-am cunoscut dincolo de atitudinea sobră și impozantă, ușor distantă chiar, pe care o afișează în public. Pentru că mă număr printre cei privilegiați care-l cunosc destul de bine și pe soțul doamnei Rafila Faur sau pe părintele lui Dorli Bădescu (conciadina mea „capitalistă”) și al lui Antonio Faur (el însuși un istoric, profesor universitar și îndrumător de doctorat) și, nu în ultimul rând, chiar și pe bunicul celor două nepoțele – una de la Dorli și cealaltă de la Antonio. De altfel, am convingerea fermă că acestea sunt adevăratele surse de unde domnul profesor s-a alimentat și continuă să se alimenteze cu energie, care i-au conferit și-i conferă vigoarea și neliniștea spiritului, dar care i-au asigurat, totodată, liniștea creației și confortul sufletesc.

Spuneam ceva mai înainte că voi și argumenta afirmația privitoare la faptul că relația cu domnul profesor Viorel Faur și familia sa a devenit, în timp, una apropiată, chiar peste „normalitatea” raporturilor dintre un profesor și doctorandul său. Probabil că la baza acestei apropieri s-a aflat – dincolo de reticența primei întâlniri – ceea ce am putea numi sinceritatea abordărilor. Cred că, pe de-o parte, domnul profesor a realizat că nu mă caracterizează, nicidecum, „fumurile de București”, iar, de partea cealaltă, am fost realmente cucerit de stilul foarte direct de comunicare, tipic „ardeleanului pursânge”, pe care-l utilizează cu aceeași dezinvoltură atât în Aulă, cât și în... bucătăria casei! A fost puțin surprinzător pentru mine – diplomat obișnuit cu adresări mai subtile, folosite, uneori, „pe ocolite” – să constat că poți rosti aproape orice, atât afirmații simple, benigne, cât și altele mai puțin comode, poate chiar dureroase, unele, cu o dezinvoltură dezarmantă, fără să provoci ilaritate sau să lași loc de interpretări... Pur și simplu, direct la țintă! De altfel, aveam să realizez că și scrierile domnului profesor sunt la fel de curate și clare, ușor de receptat și cu o argumentație impecabilă. «Le Style c'est l'Homme», după cum spunea francezul Buffon, care mai adăuga că un bun scriitor nu este cel care înlănțuie cuvinte, ci acela care înlănțuie idei. Exact cum o face și cum a făcut-o toată viața de până acum domnul profesor Viorel Faur.

² „Raporturi diplomatice româno-italiene. 1918-1940”

3

Am mai spus, de asemenea, că mă număr printre cei privilegiați de o apropiere mai specială cu familia Faur. Și cum să nu mă consider astfel când, amintindu-mi de perioada drumurilor destul de dese pe care eram nevoit să le fac la Oradea pentru pregătire, predarea și susținerea referatelor ori pentru examenele de etapă, retrăiesc și acum cu aceeași intensitate emoția momentului când domnul profesor, realizând că banii „nu mă dădeau afară din casă” – cum nu mă dau nici astăzi, de altfel! – mi-a deschis ușa propriei locuințe și mi-a pus la dispoziție o cameră, pentru a nu mai fi nevoit să plătesc, de fiecare dată, hotelul... Iar dacă cineva își închipuie că „doar” la atât s-a rezumat generozitatea gestului, se înșală, deoarece ar trebui să știe că într-o familie de ardeleni masa se servește pentru toată lumea din casă, iar refuzul de a te supune acestei reguli – oricât de politicoasă și argumentată ar fi – nu este privit cu ochi buni. Cu alte cuvinte, ca să folosesc un termen la modă astăzi, din acel moment am beneficiat de un regim „all inclusive” – și gratis, pe deasupra! – cu ocazia fiecărei deplasări pe care a trebuit s-o fac la Oradea. Și, pentru a duce „spovedania” până la capăt, trebuie să mai adaug că, ulterior, începând cu toamna lui 2006 și până la susținerea tezei de doctorat, în 2010, „degetul” pe care mi l-a întins inițial domnul profesor s-a transformat într-o adevărată „mână” (întreagă!), deoarece locuința domniei sale a devenit loc de popas pentru toată familia mea, în drumurile cu mașina spre și dinspre capitala Franței, Paris, unde fusesem trimis de Ministerul Afacerilor Externe ca adjunct al ambasadorului academician Nicolae Manolescu, pentru a reprezenta România pe lângă UNESCO. Oare ar putea cineva, în locul meu, să uite toate acestea? Eu nu cred că este posibil, deoarece sunt gesturi pe care numai oamenii cu o noblețe sufletească aparte sunt capabili și vor să le facă. Iar domnul profesor Viorel Faur este, cu adevărat, un astfel de om, o „rara avis” a zilelor noastre. Face parte din acea categorie, foarte selectă, de persoane în preajma cărora simți instinctiv nevoia să te înclini cu respect.

În ceea ce mă privește, mă înclin cu respect în fața Profesorului meu – ajuns, iată, într-un moment al vieții și al carierei științifice când poate fi asemuit unui adevărat Patriarh al Țării Crișurilor – și-i mulțumesc cu recunoștință pentru tot ce m-a învățat și, într-o mare măsură, pentru devenirea mea de astăzi. Căci, e important de subliniat, generozitatea domnului profesor față de mine nu s-a manifestat doar în limitele menționate mai sus cu câteva rânduri, ci **mai ales** în raport cu cele ce m-a învățat. Când mă uit astăzi în urmă și realizez unde mă aflu – pe scara cunoașterii, desigur – când i-am fost prezentat și unde m-a adus la încheierea colaborării noastre, înțeleg pe deplin câtă răbdare și înțelegere a putut să aibă cu un „ucenic” al cărui singur merit a fost că și-a ascultat Magistrul, fără să-i iasă din cuvânt: am citit tot ce mi-a dat să citesc, am căutat în arhivele diplomatice românești și italiene tot ce mi-a indicat să caut și m-am perfecționat pe cât am putut în stilul de redactare a unei lucrări științifice! Îmi voi aminti toată viața cu nostalgie de multele, chiar foarte multele ore de discuții petrecute pe canapeaua din sufrageria domnului profesor, acolo unde am început de la deslușirea semnificației și folosirii termenului „*ibidem*”, de exemplu, și am sfârșit cu exigențele redactării discursului de mulțumire adresat membrilor Comisiei de acordare a titlului științific de „doctor”... Între aceste două repere, tot ce am acumulat, dar absolut totul, îi datorez domnului profesor Viorel Faur.

De aceea, acum, la ceas aniversar, alături de urarea sinceră „**La Mulți Ani!**”, cred că sentimentele mele de recunoștință nu se pot exprima altfel mai bine decât printr-o singură propoziție:

Vă mulțumesc, Domnule Profesor!

Reportaj foto de la evenimentul aniversar

4

5

Sărbătorirea Profesorului Viorel FAUR la borna celor 80 de ani a constituit o nouă marturisire față de un Om al Cetății, dăruit exemplar conaționalilor săi și mai presus de orice Familiei și Tarii sale mult iubite.

Sper sa ajung in aceasta toamna si in Oradea, pentru a-l îmbrățișa si a-l onora.

Ambasador,
Prof. univ. Dr. Dumitru PREDA

